

Novērtēju, ko nozīmē dzīvot ar Dievu Viņa žēlastībā

/Intervija ar Ilmāru Arāju, pensionēto mācītāju/

Kāds bija tavs ceļš pie Dieva?

Es esmu Venstpilnieks, dzimis un uzaudzis Ventspilī, kristīgā ģimenē, kur kristīgās tradīcijas bija norma, un no savām bērības atmiņām varu sacīt, - vienmēr tiku vests uz baznīcu, tiku iesaistīts baznīcas dzīvē arī savās bērnu dienās. Un tā tas bija, līdz arī pats pieņēmu Jēzu par savu Pestītāju, kas izmainīja manu dzīvi. Bet atskatoties uz šo brīdi, domājot par nākšanu pie Kristus, varu teikt, ka tas brīdis bija diezgan smags, jo augot kristīgā ģimenē, Dieva žēlastība bija varējusi pasargāt mani no lieliem grēkiem jaunības dienās, vecāku aizlūgšanas bija kā spēks, kas mani pasargāja. Un tad likās - tu jau labi dzīvo, esi

godīgs, tev nav draugu pasaulē, bet būtībā es gāju uz baznīcu tikai tāpēc, ka citur nebija, kur iet. Kad man jautāja par kristībām, piedāvāja izdarīt šo izvēli, es par to negribēju dzirdēt, jo man tāpat bija labi. Bet tad caur kādu tumšāku dzīves brīdi es pats sapratu, ka man jānāk Dieva priekšā, jāsatver Viņš kā savs Glābējs, un tad arī mana dzīve izmainījās. Līdz tam Bībeles lasīšana un lūgšana man nebija vajadzīga, mani nekas nespieda to darīt. Bet tagad Bībele un lūgšana kļuva mana ikdiena, es sāku iesaistīties draudzes darbā, sāku vadīt jauniešus un iesaistījos citos draudzes darbos.

Kā tu atsaucies Dieva aicinājumam – kļūt par mācītāju? Kāds bija tavs sākums mācītāja amatā?

Kad sāku aktīvi darboties draudzes vidū, Ventspils draudzes mācītājs Žanis Ludviks vienu otru reizi sāka mani aicināt teikt uzrunu vai svētrunu pēcpusdienas dievkalpojumā (tajā laikā Venstpils draudzē bija divi dievkalpojumi), un ne tikai mani, bet arī citus jaunos aicināja, lai ejam sludināt. Tas bija ceļš, kā mēs pamazām augām, veidojāmies un nobriedām, un no Ventpils tajā laikā vairāki aizgāja kalpot Dieva druvā (Vēl šodien Miervaldis Lindmanis kalpo Talsos). Tanī pat laikā, kad nāca daudzi aicinājumi iet kalpot kādā draudzē kā sludinātājam, es vienmēr atteicos, jo likās, ka ar to jau pietiek, ko es daru, kalpojot Venstpils draudzē uz vietas. Ko vairāk man vajag?

Mana interese tajā laikā bija mašīnas, tehnika, un es to mācījos, lai nebūtu visu mūžu par šoferi jāstrādā, bet lai varētu vadīt mūžu garāžā kā mehāniķis. Un tajā laikā es domāju, ka no šīs lietas, no šīs patikas uz tehniku, es taču nevarēšu atteikties, jo kaut vai tāds piemērs, - kad biju atvaļinājumā, es nevarēju vien sagaidīt, kad beigsies atvaļinājums, lai tik atkal tiktu pie mašīnas, pie braukšanas ar auto. Un tanī pat laikā

arī apzinājos, ko prasa šis darbs, šis pienākums (būt par mācītāju). Un vienmēr arī pacēlās jautājums „kāpēc?”. Es taču tāpat daudz daru. Bet aicinājumi nāca viens pēc otra. Un Dievs runāja caur cilvēkiem, no kuriem es to pat negaidīju. Un tā pienāca brīdis, kad Dievam vajadzēja caur kādu gadījumu stiprāki, stingrāki mani uzrunāt, un tad es arī izšķīros kopā ar dzīvesbiedri, ka mēs atsauksimies Dieva aicinājumam. Un kad teicām jāvārdu Dievam, tad kā brīnums, - visa šī patika, kas bija pret manu darbu ar auto, pret tehniku, kļuva par nepatiku, man vairs negribējās tos darbus darīt, strādāt, man bija domas par garīgo darbu.

Pirmā draudze, uz kuru bīskaps mani sūtīja, bija Jēkabpils draudze. Tā bija nepazīstama draudze svešā vietā, svešos apstākļos. Bet paļāvībā uz Dievu, ticībā uz Dievu zināju, - ja Viņš vada, tad Viņš arī būs klātesošs un neatstās. Un tā Jēkabpils draudzē iesāku savu darbu, kur nostrādāju par mācītāju 13 gadus. Pēc tam strādāju Grobiņas draudzē, pēc tam arī Liepājas Ciānas draudzē.

Ko tu novēlētu citiem, kas vēl domā, vai kļūt par mācītāju, vai tas ir viņu aicinājums?

Kad domāju par tiem brāļiem, kuri uzsāk šo ceļu, atsaucoties Dieva aicinājumam kļūt par Viņa kalpu, es gribu novēlēt, lai viņi katrs apzinās, ka šī izvēle nozīmē - nepiederēt sev pašam, bet pilnīgi nodoties Kristus vadībai. Un tas ir grūti, jo

ir savas intereses, savas vēlmes, bet nepieciešams visu nodot Kristus. Kā kādreiz praviētis Jozua teica: „Es un mans nams, mēs kalposim tam Kungam.” (Jozuas 24.nod.)

Kas, tavuprāt, ir vissvarīgākais kalpošanā?

Es savā darbā gribēju un centos ievērot to bausli, ko mans tēvs ievēroja savā dzīvē, un ko viņš piepildīja - pirmā vietā ir Dieva valstība. Un kad arī tā gribēju dzīvot un strādāt, es apzinājos, cik tas ir grūti, dažkārt sarežģīti - likt pirmā vietā Dieva valstību un tikai tad citas lietas. Tomēr varu teikt - kā Dievs bija svētījis mana tēva dzīvi un

Svarīgākā izvēle cilvēka dzīvē – nodot savu dzīvi Jēzum Kristum. Vai vēl ir bijušas kādas svarīgas izvēles, kuras esi izdarījis un kurām ir liela nozīme tavā dzīvē? Ko tu ieteiktu jauniešiem, kas šobrīd ir izvēles priekšā – ko tālāk darīt, kur mācīties, kur iet strādāt?

Katra dzīvē ir daudz krustceļu, izvēļu, un kad nonākam kādās krustcelēs, ir jautājums - uz kuru pusi. Un vienmēr šis liekas sarežģīts un smags jautājums, pa kuru ceļu iet, uz kuru pusi, kādus lēmumus pieņemt, kādus atraidīt. Bet pēc nākošā krustceļa atkal rodas citas lietas, citi jautājumi, un tie nav vieglāki kā iepriekšējie, ja ne vēl smagāki. Un tāpēc man pat grūti pateikt, kuras man bija tās svarīgākās izvēles, bet vēlu, lai šīs izvēles vienmēr notiek saziņā ar Dievu, prasot

Kas, tavuprāt, ir draudze?

Skatoties pagātnē atpakaļ uz Izraēla tautu, kad tā bija ceļā uz apsolīto zemi, redzam, ka kādu brīdi viņi apgrēkojās, un Mozus, tautas vadonis, redzēdams, kas notiek ar tautu, izmisumā lūdza Dievu. 2.Mozus grāmatas 33.nodaļā lasām, ka Dievs bija teicis Izraēla tautai: „Es pats neiešu jums līdzi, jo jūs esat spītīgi ļaudis, ka Es ceļā jūs neiznīcinu.” (3.pants)

„Tad Mozus sacīja: "Ja Tu pats neiesi mums līdzi, tad neved mūs prom no šejienes. Jo no kā lai varētu zināt, ka es un Tava tauta esam labvēlību atraduši Tavās acīs? Vai ne no tā, ka Tu mūs vadi, tā ka mēs, es un Tava tauta, atšķiramies no visām citām tautām, kas virs zemes." " (15.-16.pants)

Lūk, šī tauta atšķirās no visām citām, tāpēc ka ar viņu bija Dievs. Tālākā gaitā, kad Izraēls gāja cauri citām zemēm uz apsolīto zemi, tur bija citas tautas, kas baidījās no Izraēla, jo tās viņus pazina un zināja, ka Izraēls bija spēcīgs un ka neviens nevarēja stāties viņiem ceļā. Un ķēniņš Balaks (4.Mozus 22.-24.nod.) redzēja, ka Izraēla tauta ir pārāk spēcīga, lai viņiem stātos ceļā. Tad Balaks, aicināja pravieti Bileāmu nolādēt Izraēla tautu, jo ja pravietis Izraēlu nolādēs, tad ķēniņš spēs šo tautu pieveikt, - tā Balaks domāja. Tad

Kas, tavuprāt, ir ģimene? Ko tu novēlētu ģimenēm šajā pārmaiņu laikā, kad pasaulē aizvien vairāk tiek apdraudēta ģimenes vērtība?

Ģimene - Dieva svēts iestādījums. Jā, arī ģimene tiek iespaidota no pārmaiņām pasaules

kalpošanu, tā arī, cenšoties piepildīt šo Kristus mācību, prasību, Dievs bija ar mums, ar mani, ar manu kalpošanu, ar manu ģimeni. To arī varu sacīt jauniešiem darba darītājiem - pirmajā vietā Dieva valstība, Dieva prāts, Viņa griba, lai Viņš var vadīt, lietot un svētīt.

Viņam, - kāds ir Tavs prāts, Tava griba? Un saprast to, ka ne vienmēr Dievs piepildīs, kā es gribu un vēlos, bet varbūt gluži pretēji. Un tomēr pēcgālā redzam, ka Dieva izvēle ir bijusi pareizākā un labākā, un to varu ieteikt ikvienam, ne tikai jauniešiem, bet ikvienam, kurš stājas izvēles priekšā, jautāt: Dievs, ko tu gribi tālāk, lai es daru? Vai lai mācos? Jo, ja mēs iesim pēc Dieva gribas, tur būs mūsu tagadne, nākotne un arī mūžība.

pravietis Bileāms, paklausot Dievam, sacīja: „Kā lai es nolādu to, ko Dievs nenolād? Kā lai es nonievāju, ko Tas Kungs nav nonievājis? Jo no klinšu virsotnes es to redzu un no paaugstinājumiem es to ieraugu: redzi, tauta, kas savrup dzīvo un kas starp tautām nav ieskaitāma.” (4.Mozus 23:8-9).

Kristus atpestītie ļaudis veido jauno Izraēlu, veido Kristus draudzi, un tā kā pasaule nepieņēma Kristu, tā arī pasaule nepieņem draudzi savā vidū. Tas ir, - draudze ir kā tauta, kas dzīvo savrup, ne paši nogājuši savrup, bet atstāti, nostumti malā, bet tomēr ar šo iespaidu, ka viņai ir spēks, ko nespēj salauzt nekādi pasaules spēki, Spēks, jo viņi ir kopā ar dzīvo Dievu, jo Kristus ir viņu vidū. Par tādu draudzi, kas ir no pasaules nostumta malā, bet tomēr iet uzvaras gājienā, par tādu draudzi es domāju un vēlos, kaut arī par to domātu mēs visi, jo nekad mēs nevaram būt par daudz labi Dievam, par daudz svētīti, par daudz spēcīgi, bet vienmēr mums ir jāiet uz priekšu, uz augšu, lai esam spēka draudze, caur kuru atklājas Kristus. Mums ir norādīts katram vienam, kā mums dzīvot ar Kristu, lai Kristus būtu mūsu sirdīs.

telpā. Kaut kur pazūd robežas starp to, kas ir vērtības, viss varbūt tiek nolīdzināts, taču tās

vērtības, par kurām mums māca Bībele, par kurām mums māca Mūsu Tēvs debesīs, nekad nezūd. Lai tā ir mūsu lūgšana: Kungs, palīdzi pasargāt tās

Ko tu kā tēvs un vīrs novēlētu citiem tēviem, vīriem?

Kad domāju par vīra un tēva vietu ģimenē, par ģimenes galvu, tad mans uzskats ir tas, par ko mums, vīriem, tēviem, sacīts: mīliet savas sievas kā Kristus mīlēja savu draudzi. Un es gribu teikt - tas ir daudz vairāk, kā dažkārt saka un pieprasa sievām, ka jāpaklausa vīram. Mīliet kā Kristus mīlēja savu draudzi. Un ja tā mēs mīlēsim savas sievas, tad mums nebūs jāprasa: Paklausī! Bet

Kā tu ikdienā piedzīvo Dievu, Viņa vadību? Kā tu tiec pāri grūtībām, kas tev sniedz iedrošinājumu ikdienā?

Jo vecāks es palieku, jo vairāk es saprotu, kas ir Dieva žēlastība, un ikdienā, kad no rīta piecelies un atkal skati jaunu dienu, jaunu saules lēktu, tu apzinies, ka tā ir Dieva žēlastība, ka tu atkal piedzīvo jaunu dienu zemes virsū. Kad apsēdies pie galda, kur netrūkst maizītes, dienišķās iztikas, tā ir Dieva žēlastība. Kad satiecies ar saviem mīļajiem atkal no jauna, tā ir Dieva žēlastība. Tā varētu uzskaitīt un uzskaitīt. Jo taču katrs elpas vilciens ir Dieva žēlastības dots. Kad bija brīži, kad slimībā nemanot un nezinot pazuda elpa, it kā sāka izdzist diena, tad pēc tam novērtēju, ko nozīmē - dzīvot ar Dievu Viņa žēlastībā.

Kamēr vēl biju jauns un spēka gados, tāpat jau zināju, ka žēlastība ir no Dieva, bet tik dziļi un

Kā Dievs ir tevi svētījis caur došanu?

Neprotu un neesmu mācējis dot un dodot gaidīt, cik daudz svētības Dievs dos atpakaļ. Kristīgā dzīve, Kristus aicinājums, Kristus pats mūsos runā par sevis atdošu, upurēšanu. Bībelē mēs lasām, - visu atdod un tev nāks atpakaļ svētības, pat simtkārtīgi. Visu to, ko varu

Kas ir tava svētā neapmierinātība? Par ko tu pārdzīvo?

Es pārdzīvoju, un mani satrauc, ka mēs dažkārt neesam bijuši nomodā par to, ko Jānis mums raksta savā vēstulē (1.Jāņa 4.nod.), - Pārbaudiet garus. Un cik viegli mēs padodamies dažādām mācībām, dažādiem brīnumiem, uz kuriem skatoties, ar emocijām slavējam Dievu, bet būtībā tomēr esam slavējuši ne mūsu Dzīvo Vienīgo Dievu, bet kādu citu dievu. Un tā kādas

Kāda nozīme tavā dzīvē ir lūgšana?

Man ir jautājuši, cik ilgi un cik daudz ir jālūdz dienā Dievs, cik reizes jānāk uz baznīcu, cik daudz jālasa Bībele, un mana atbilde vienmēr ir bijusi - nav noteikumu, cik reizes, cik daudz, bet - cik tavai sirdij, tavai dvēselei dienā ir nepieciešams. Dienā var pietikt ar diviem pantiem no Bībeles, bet tie var vadīt visu dienu. Var pietikt

vērtības šajā laikā un pasaulē, kuras Tu esi devis, lai tās netaptu piesārņotas ar nepareizu mācību.

sieva gribēs pieķerties, piespiesties pie vīra pleca, kurš par viņu gādā, rūpējas un viņu mīl. Un tas pats arī par bērniem. Un to varētu vēlē ikvienam vīram, ikvienam tēvam - dzenies pēc tās mīlestības, kas ir Kristū Jēzū, un, jo Viņš būs lielāks mūsu sirdīs un dzīvēs, jo lielāka būs mūsu mīlestība, un tā atklāsies, būs redzama un dos svētību mūsu ģimenēm.

nopietni to nepārdzīvoju, kā to tagad saprotu. Piedzīvot Dievu ikdienā, varu teikt, - tas ir dzīvot žēlastībā, atkarībā no Dieva, ar apziņu: Dievs, Tu vien esi tas, kurš ļauj man dzīvot. Un ja jādodomā, kas sniedz iedrošinājumu ikdienā, kas vada pāri grūtībām, tad tas ir Dievs, kurš solījis neatstāt un nepamest, bet vienmēr caur savu apsolījumu būt ar mani ikdienā. To apzinoties un tam ticot, varu iet tālāk.

Lai arī dzīvē ir bijuši brīži, kad nesaprotu un nezinu, kāpēc tā vai citādi notiek, kad šķiet, ka Dievs klusē un neatbild, tad tomēr pienāk brīdis, kad saproti, - tā ir bijusi Tēva labā roka, kura vienmēr ir pasniegta pretī un nekad nav bijusi atrauta.

piedzīvot ikdienā, tās ir svētības, kas tiek saņemtas, un tās nespēju saskaitīt, bet esmu pārsteigts, cik daudz Dievs ir darījis. Kristietim vienmēr ir jābūt ar atvērtu sirdi, lai viņš mīlestībā spētu dot tur, kur tas ir vajadzīgs, tanī brīdī nepieciešams, kur Dievs tanī brīdī no tevis prasa.

mācības, kādas nepareizības, aplamības ienāk mūsu dzīvē. Un cik bieži ir bijis grūti nostāties pretī, pamācīt un aizrādīt, jo atbilde pretī ir: „Tu nebaidies stāties pretī Svētajam Garam?” Pārbaudiet garus, jā, arī pats esmu to ņēmis vērā, mācījies un domājis par to, vai tas ir pareizi, vai tur ir jāslavē vai jānostājas pretī.

ar vienu piecu minūšu lūgšanu, kādreiz tā var būt stunda pavadīta lūgšanā. Bet ir viena lieta. Manās miesīgās vainās man jādzer zāles katru dienu, un ārsts man teica: „Tu nedrīksti pārtraukt, tev jādzer zāles.” Un kādu reizi šis ārsts man teica: „Redzi, tas vīrs nomira, viņam bija tās pašas vainas, kas tev, bet viņš jau nedzēra zāles.” Ar to gribu teikt:

zāles, kuras dod Dievs, ir divas: Dieva Vārds un lūgšana ikdienas dzīvei. Tās ir jālieto, ja nē, tad

Ko tu gribētu novēlēt savai draudzei?

Kristus mums ir mācījis un teicis: esiet gaismā un sāls pasaulē. Es gribu novēlēt, lai mēs domātu, vai es esmu kā mazs gaismas stariņš vai kā sāls graudiņš, un lai to redzētu manā ikdienā, mani kaimiņi, darbabiedri, skolasbiedri, kur atstaroju Kristu. Nekad neaizmirsīšu to brīdi, kad pie Kristus atgriezās kāda jauniene, kura bija aktīva dalībniece pasaules vidū. Un tad viņas

Ko tu gribētu, lai draudze lūdz par tevi?

Gaismas stariņš, sāls graudiņš - lai uz to mums palīdz Jēzus Kristus, lai pēc tā mēs lūdzamies un tiecamies. Un tā ir arī mana lūgšana: lai tāds es varētu palikt, ne tikai tāds, bet kļūtu

Vai ir kāds jautājums, kurš tev netika pajautāts, bet uz kuru tu gribētu atbildēt?

Jautājumu, kad domājam par dzīvi, par kalpošanu Dievam, par draudzi, jau rodas daudz. Man grūti formulēt. Bet jautājumi ir vienmēr, interese ir vienmēr - par dzīvi, par garīgo staigāšanu, par draudzi, par notikumiem. Un tāpēc – ne par to, vai kāds jautājums būtu atstāts

mēs nokļūstam uz dzīves bīstamās robežas.

draugi no pasaules, kuri redzēja viņas izmanīto dzīvi, nāca pie šīs jaunienes, uzticēja viņai savas sāpes un jautāja, kā viņi var tikt vaļā no savām dzīves nelaimēm. Būt ikdienas dzīvē ar gaismu sirdī – tas nav viegli. Mūsu ikdienu mūs pārņem, nogurdina. Bet tas ir tas galvenais, no kā izriet mūsu tālākā kalpošana un dzīve, ko Kristus no mums prasa. Dzīvi ielikt viņa rokās.

labāks arī šajās dienās, kad jāsaprot, - tie laiki, kad es varēju daudz ko darīt, ir pagājuši, un tagad ir jādzīvo un jādomā, lai būtu gatavs mūžībai.

novārtā, bet domājat par to, lai mums būtu jautājumi sevī, ar ko nodarbināt savu prātu, savas domas, kur varam diskutēt, mēģināt rast atbildes, - tas arī veicinās mūsu vienotību, mūsu atziņas, mūsu sadraudzību.

Paldies Ilmāram par atsaucību! /Sagatavoja Kristīne Jaunzeme/

... nevēlējos vēlreiz krist tajā bedrē, kurā jau biju ...

Esmu dzimis Aizputē, bet dzīvoju Priekulē. Es nepiedzimu kristiešu ģimenē un mani neaudzināja kristīgā garā, tikai, kad biju mazāks, ik pa laikam tiku vests uz baznīcas dievkalpojumiem, tur arī gāju svētdienskolā. Tā manas attiecības ar Dievu beidzās, tā īsti arī neiesākušās. Es turpināju savas gaitas Priekules vidusskolā, sekoja pusaudžu gadi, un tiem līdzī nāca ne tās labākās izklaides un nodarbes – gan brīvdienās, gan vēl vakaros. Gadiem ejot, kļuva vecāks un nelabvēlīgās izklaides un nodarbes diemžēl auga spēkā. Un tā – līdz vienam brīdim, kad pārķāpu visas pieļaujāmās robežas un nonācu patiesi neapskaužamā situācijā.

Man radās nepatikšanas ar policiju un citas lietas. Tajā brīdī pār mani nāca apskaidrība, ka tā nedrīkst turpināt – mani vecāki to nav pelnījuši, neviens no mums to nav pelnījis, es taču nodaru pāri sev un vēl jo vairāk saviem tuviniekiem, un es negribēju pazaudēt savu draudzeni, ar kuru jau ilgi draudzējos. Kaut kas bija jādara, – to es sajutu. Šī sajūta pie manis atnāca 2014. gada maija beigās. Kad sapratu savu situāciju un tās izraisītās sekas, es pilnībā pārstāju lietot alkoholu, es nesmēķēju iepriekš un to arī tagad nedaru. Tas, ka pārstāju vēl daudzas lietas darīt, atstāja manī tukšumu, un kaut kas bija jāliek tā visa vietā. Bet es noteikti nevēlējos vēlreiz krist tajā bedrē, kurā jau biju. Man kaut kaut kas nelika mieru, un visu laiku bija jādomā par to, ko citi dara, ja neiet uz tusiņiem. Tad es iedomājos uzrakstīt savam klasesbiedram Valteram (kurš jau bija aktīvs Priekules baptistu draudzes loceklis) un pajautāt, ko tad tie cilvēki dara svētdienās tajā baznīcā. Bez sīkiem paskaidrojumiem saņēmu atbildi: “Atnāc un ieraudzīsi!” Es paklausīju aicinājumam un aizgāju. Baznīcā redzēju cilvēkus, kas ir laipni, atsaucīgi, neliekuļo, neapmelo, ir dzīvesprieka pilni. Es biju šokā, neko tādu nebiju pieredzējis, tas man bija kas jauns. Es to arī gribēju, sapratu, ka man tas ir vajadzīgs!

Tā iesākās man ceļš draudzes dzīvē. Vēlāk sāku iet uz jauniešu vakariem, kur mācījāmies par Bībeli un Jēzu. Tad vienā piektdienā jutu iekšēju aicinājumu, ka es vēlos kristīties, ka es gribu būt Dieva bērns. Sākās mans ceļš un mācības līdz kristībām, kur uzzināju un mācījos daudz interesantu lietu. Manas kristības bija 2015. gada 12. aprīlī. Tā bija diena, kad kopā ar citiem es visu savu veco dzīvi atstāju sev aiz muguras un tiešām jutos kā no jauna piedzimis. Tas bija vienreizēji – saprast to, ka nu es esmu kopā ar Jēzu uz mūžu.

Tik milzīgs liels paldies visai Priekules baptistu draudzei. Jūs esat mana lielā ģimene, kura, ticu, par mani nekad neaizmirsīs un palīdzēs visās grūtībās. /Mariss Dārznieks/

Dabas brīnumi ... vai šie dabas brīnumi varēja rasties paši no sevis? (turpinājums)

Putnu migrācija

Šis ir viens no vislielākajiem dabas noslēpumiem. Putni bez kartēm, kompasiem, sekstantiem vai jeklādu navigācijas ekipējumu – un bez skološanās – instinktīvi atrod ceļu desmitiem tūkstoš jūdžu pāri sauszemei un okeāniem savos ikgadējos pārlidojumos no pārziemošanas vietas uz ligzdošanas vietu un otrādāk.

Kas viņus vada ar tik nekļūdīgu precizitāti un regularitāti?

Piemēram, Klusā okeāna zelta zīriņš ligzdo Aļaskā. Ziemas laikā, tas migrē uz 3500 km tālajām Havaju salām. Pārsteidzošākais ir tas, ka zīriņa bērni seko saviem vecākiem uz Havaju salām

vairākas nedēļas vēlāk... bez gida palīdzības!

Kur putni mācījušies navigāciju?

Zinātniekiem ir daudz teoriju par migrāciju ritmiem

- migrācijas impulsi;
- precīza laika koordinācija;
- nevainojama navigācija

Tomēr neviens īsti nespēj to izprast un izskaidrot. Kā iespējamie izskaidrojumi ir minēti saule, zvaigznes, gaisa straumes, ģeogrāfiskas pazīmes, zemes magnētiskais lauks – un tie visi var arī būt iesaistīti šajā procesā, tomēr neviens zinātnieks nav pietuvojies mulsinošās putnu migrācijas mistērijas izskaidrojumam.

Putna spalva

Ikviena, kas paceļ putna lidspalvu, tur savā rokā nepārspējamu radošās inženierijas brīnumu. Tas ir viegluma, izturības, elastības, atjautības un pielāgošanās brīnums.

Putna spalva sastāv no gara, tieva un doba 'stiebra', no kura uz abām pusēm stiegrojas mīksti akoti. Šie akoti sastāv no mazām spalviņām, kam galā tādi kā āķīši, ar ko spalviņas saķeras savā starpā.

Kāda gan nozīme šai sarežģītajai spalvas uzbūvei, kas sakļauta līdzinās ciešam tīklam vai audumam, bet izplesta atgādina miniatūras žālūzijas, kas atļauj gaisa cirkulāciju?

Putna spārnu galu spalvas ne tikai aplāj putna spārnus un dod tam siltumu – to galvenais uzdevums ir ļaut putnam lidot. Kamēr spārni veic spēcīgus vēzienus, dzenot putnu uz priekšu, elastīgās spalvas ir blīvi sakļautas, bet spārnim paceļoties, lai veiktu nākamo vēzienu, spalvu 'tīkls' automātiski atveras, lai maksimāli mazinātu pretestību.

Šī ritmiskā darbība tiek saukta par visfantastiskāko un ģeniālāko vārstuļu darbību dabā. Acīmredzams, lidspalvas darinājis nepārspējamais Dievišķais Dizaineris.

Sultāna sapnis

Kāds sultāns nosapņoja, ka viņam izkrituši visi zobi. Pamodies viņš lika pasaukt kādu gudro, lai tas iztulkotu viņa sapni.

-Kāda nelaime, valdniek! – gudrais iesaucās. – Katrs izkritušais zobs nozīmē kādu jūsu Majestātes radnieka zaudējumu.

- Kāda nekaunība! – sultāns pārskaities iebļāvās. – Kā tu uzdrošies man kaut ko tādu teikt! Ārā! Valdnieks izsauca sargus un pavēlēja, lai gudro soda ar simt pātagas cirtieniem.

Pēc tam viņš pavēlēja atvest citu gudro un izstāstīja viņam, ko nosapņojis. Tas uzmanīgi noklausījās sultāna stāstu un sacīja:

- Varenais valdniek! Jūs sagaida liela laime. Sapnis nozīmē, ka jūs nodzīvosiet ilgāk par visiem saviem radniekiem.

Sultāns atplauka platā smaidā un pavēlēja piešķirt gudrajam simt zelta monētu.

Kad gudrais gāja ārā no pils, kāds galminieks viņam apbrīnā sacīja:

- Neiedomājami! Jūsu sapņa tulkojums bija tāds pats kā pirmajam gudrajam, nesaprotu, kāpēc viņam atmaksāja ar simt pātagas cirtieniem, bet tev – ar simt zelta monētām.

- Ielāgo labi, draugs, - otrai gudrais atteica, - viss atkarīgs no tā, kā kaut ko pasakām. Viens no lielākajiem cilvēces izaicinājumiem ir iemācīties sarunāties.

No spējas sarunāties bieži vien atkarīga laime un nelaime, miers un karš.

Nav šaubu, ka visās situācijās jāsaka patiesība, taču veids, kādā to paužam, dažkārt izraisa lielussarežģījumus.

Nezināms autors

Patiesību var salīdzināt ar dārgakmeni: ja metīsim to kādam sejā, varam viņu ievainot. Ja to smalki iesaiņosim un pasniegsim saudzīgi, to pieņems ar pateicību.

Bībeles lasīšanas plāns septembrī

Nesaki, ka Dievs klusē, ja tava Bībele ir aizvērta. /M.Brown/

- | | |
|-------------------------------|--|
| 1. 1. Sam. 19; Lk. 1:57-80 | 16. 2. Sam. 6; Lk. 11:1-36 |
| 2. 1. Sam. 20; Lk. 2:1-21 | 17. 2. Sam. 7; Lk. 11:37-12:12 |
| 3. 1. Sam. 21-22; Lk. 2:22-52 | 18. 2. Sam. 8; Lk. 12:13-48 |
| 4. 1. Sam. 23-24; Lk. 3:1-22 | 19. 2. Sam. 9; Lk. 12:49-13:9 |
| 5. 1. Sam. 25; Lk. 3:23-4:13 | 20. 2. Sam. 10; Lk. 13:10-35 |
| 6. 1. Sam. 26; Lk. 4:14-44 | 21. 2. Sam. 11; Lk. 14 |
| 7. 1. Sam. 27; Lk. 5:1-6:16 | 22. 2. Sam. 12; Lk. 15 |
| 8. 1. Sam. 28; Lk. 6:17-49 | 23. 2. Sam. 13; Lk. 16:1-17:10 |
| 9. 1. Sam. 29-30; Lk. 7:1-35 | 24. 2. Sam. 14:1-24; Lk. 17:11-37 |
| 10. 1. Sam. 31; Lk. 7:36-8:3 | 25. 2. Sam. 14:25-15:12; Lk. 18:1-30 |
| 11. 2. Sam. 1; Lk. 8:4-21 | 26. 2. Sam. 15:13-16:14; Lk. 18:31-19:27 |
| 12. 2. Sam. 2; Lk. 8:22-56 | 27. 2. Sam. 16:15-17:23; Lk. 19:28-46 |
| 13. 2. Sam. 3; Lk. 9:1-50 | 28. 2. Sam. 17:24-18:33; Lk. 19:47-20:44 |
| 14. 2. Sam. 4; Lk. 9:51-10:24 | 29. 2. Sam. 19; Lk. 20:45-21:38 |
| 15. 2. Sam. 5; Lk. 10:25-42 | 30. 2. Sam. 20; Lk. 22:1-46 |

Reiz kāda ciema, kurš cieta no sausuma, ļaudis nolēma draudzīgi lūgties par to, lai nolītu lietus. Noteiktajā dienā visi sanāca ciema centrālajā laukumā... Un tikai viens mazs zēns līdzī bija paņēmis lietussargu.

Tā arī ir TICĪBA.

Kad jūs, spēlējoties ar bērnu, pamatiet viņu gaisā, viņš priecīgi smejas un ar brīnumu pilnām acīm no augstuma lūkojas apkārt, tāpēc, ka zin - jūs viņu noķersiet.

Tā arī ir UZTICĒŠANĀS.

Katru vakaru mēs liekamies gulēt bez kādas garantijas, ka pamodīsimies no rīta, taču, neskatoties uz to, mēs atkal un atkal uzliekam modinātāju.

Tā arī ir CERĪBA.

Katru dienu mēs būvējam nākotnes plānus, neskatoties uz to, ka nezinām, kādi notikumi notiks rīt, pēc nedēļas, pēc divām stundām.

Tā arī ir PĀRLIECĪBA.

Katru dienu mēs redzam, kā cilvēki strīdas, māna, nīst, nodod viens otru un šķiras. Mēs saprotam, ka, iespējams, arī mūs tas sagaida...

Taču, neskatoties ne uz ko, mēs vienalga MĪLAM.

Sveicam dzimšanas dienā!

1.09.-Ilga Gūža

10.09.- Spodris Liekniņš

10.09.- Gundega Paņķo

10.09.- Malda Ziemele

14.09.- Ilona Pavlāviča

17.09.- Linda Dēzniece

19.09.- Vineta Zalcmane

20.09.- Gunta Arāja

27.09.- Mārcis Pļaviņš

28.09.- Agita Goldingere

30.09.- Indra Ļaudobe

***Nepūlies turēt Dieva roku; ļauj Viņam turēt tavējo.
Ļauj Viņam turēt tevi, bet pats tikai uzticies Viņam.***
/H.W.Bebb/

*Mīļi sveicam
Estellu un Itamāru,
kopīgu dzīves ceļu
sākot!*



Paldies visiem, kas piedalījās avīzes tapšanā!

Sūtiet savus materiālus, liecības uz: zentasvara50@inbox.lv

